

der ikke vil bringe Beparelser, der svarer til de Udgiftsforøgelser, som foregaar paa andre Punkter.

Dertil kan jeg føje, at hvad vi overhovedet har tilbage af Fæstningsvæsen i Danmark opretholdes ved den paatænkte Ordning. Selve Landbefæstningen er vi af med, og naar jeg ser paa den Udvikling, der i Øjeblikket er foregaaet, maa jeg tilstaa, at jeg glæder mig særlig ved, at det lykkedes at faa Lovbestemmelsen om Landbefæstningens endelige Nedlæggelse vedtaget under det radikale Ministerium, thi havde det ikke været Tilfældet, saa ved jeg ikke, om ikke ogsaa en passende Del af Landbefæstningsværkerne var blevet genoprettet til Ære for det Forlig med det konservative Folkeparti, der nu sluttet. Nu er man imidlertid færdig med Landbefæstningsværkerne, og Spørgsmaalet er Kystbefæstningen og Søbefæstningen. For disse Værkers Vedkommende var man i Regeringsforslaget gaaet til en Ordning, der fremstilledes som aldeles midlertidig, og om hvilken der fra sagkyndig Side erklæredes, at kun i et Par Aar kunde en saadan Ordning overhovedet opretholdes. Man har forladt denne Ordning, man har atter vendt sig til en Fremgangsmaade, som fæstner og bevarer Søbefæstningsanlægene som en varig Ordning, et Led i hele det Militærvæsen, Danmark skal have. Der er noget forbavsende i at se dette ske under den nuværende højtærede Forsvarsminister og den nuværende højtærede Statsminister; thi ærede Medlemmer vil mindes, at da Militærspørgsmaalet i 1909 var til Diskussion, var Forholdet ikke blot det, at efter de to ærede Ministres Opfattelse var Søbefæstning uden Landbefæstningsværker i sig selv en fuldkommen Meningsløshed, som de bekæmpede til det sidste, og hvis Gennemførelse de forhindrede, men det var endogsaa saaledes, at den højtærede Statsminister Gang paa Gang udtalte paa det stærkeste, at en Ordning, hvorefter man bevarede Søbefæstningen, men opgav Landbefæstningen, var i Virkeligheden en Ordning, som ikke var ligelig Politik fra dansk Side overfor de fremmede Magter. Denne saaledes af de ærede Herrer i sin Tid saa stærkt bekæmpede Ordning er det, de nu fastslaar som et Grundlag for Danmarks Militærvæsen i den kommende Tid.

Dernæst opretholdes i det paagældende Forslag Værnetvangen, men ikke den almindelige Værnepligt. Den almindelige

Værnepligt betyder jo, at alle eller i alt Fald nogenlunde alle vaabendygtige ogsaa kommer til at gøre Soldatertjeneste. Det, der her er Tale om, er den vilkaarlige Udtagelse af omkring 11 000 til Hær og Flaade af en Styrke, der erklæres vaabendygtig, paa omkring 20 000 om Aaret. Indenfor denne Styrke foregaar der en systematisk tilrettelagt Begunstigelse af dem, som har knyttet sig til Skytteforeninger eller til den ene eller den anden Art af frivillige Korps. Dernæst gennemføres der en fuldstændig Uligelighed med Hensyn til Tjenestetiden; der er nogle, som slipper med 2 Maaneder, der er andre, som tvinges til at anvende 19 Maaneder af deres bedste Uddannelsesetid paa en Soldatertjeneste, som de aldeles ikke ønsker at have med at gøre. Og denne Tvang paalægges den unge Befolkning i Danmark, uden at der ydes den en blot nogenlunde rimelig Lønning for det Offer, der saaledes bliver afkrævet dem. Hvis man skulde byde en Lønning paa 4 Kr. pr. Tjenestedag for dette Mandskab, vilde det, knyttet til det paagældende Lovforslag, betyde en aarlig Udgift af 10 Mill. Kr. Dette vil sige, at man ved et Forslag af denne Karakter lægger en Særskat paa 10 Mill. Kr. i det mindste paa den Del af Befolkningen, hvis Sønner ved Lodtrækningen tvinges ind i Soldatertjenesten, uden at de selv ønsker at være med dertil. Jeg hørte i Dag af den ærede Ordfører for Partiet Venstre, at man ogsaa har tænkt sig, at det kunde være passende at flytte Udskrivningsvæsenet fra Indrigsministeriet til Forsvarsministeriet. Jeg ved ikke, hvor betryggende en saadan Ordning vilde blive følt i dette høje Ting; jeg skal kun minde om, hvad ikke vil være ukendt for den højtærede Statsminister, at der i gamle Dage i den danske Rigsdag stod de haardeste Kampe netop om dette Spørgsmaal, idet Tscherning som Ordfører for Bondevennerne til det yderste modsatte sig en saadan Ordning og sprængte sit Samarbejde med Ministre, som han ellers havde ønsket at samarbejde med, netop af Hensyn til disse Krav om en Ordning af en saadan Art. Men den højtærede Statsminister vil maaske sige, at hvad man var bange for i Frederik den Syvendes Dage, behøver man ikke at være bange for i Tider, hvor han har kunnet opnaa Stillingen som Statsminister.

Med Hensyn til Fordelingen af Mandskabet mellem de forskellige Landsdele er den her foreslaaede Ordning jo et Skridt i den rigtige Retning, hvis man tager For-